ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ଏକ ଶତ ତିହାଉର ନମ୍ବର

ପାପାସନ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଛାୟାମାନ: "ହିଟ୍ଲରଙ୍କ ପୋପ" ପଛରେ ଥିବା ପ୍ରଭାବ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କର ଉନ୍ମୋଚନ

Jeff Pippenger
2024-04-03

ହିଟ୍ଲର୍'ସ ପୋପ୍ ନାମକ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖକ ଜନ୍ କର୍ନୱେଲ୍ ଜର୍ମାନୀରେ ହିଟ୍ଲର୍ ଶାସନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ପୋପ୍ ଭାବେ ଶାସନ କରିଥିବା ଭବିଷ୍ୟତ ପୋପଙ୍କ କାହାଣୀକୁ ତାଙ୍କର ପିତାମହ ଓ ପୋପ୍ ପାୟସ୍ IX ସହ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ରୋମ୍ ନଗରରୁ ଚାଲାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲେ। ପାୟସ୍ IX ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସିଣୀର ବେଶ ଧାରଣ କରି ରୋମ୍ ନଗରରୁ ପଳାଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ସହ କେବଳ ଯେଉଁ ଜଣେ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନେଇଥିଲେ, ସେ ଥିଲେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟତ ପୋପଙ୍କ ପିତାମହ। କର୍ନୱେଲ୍ ଏହି ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି, ଏବଂ ପରେ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ କିପରି ସେହି ଭବିଷ୍ୟତ ପୋପଙ୍କ ପିତା ମଧ୍ୟ କାଥୋଲିକ୍ ଚର୍ଚ୍ଚର ଶକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ର ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିଲେ। ଏପରି କରି ସେ ପାୟସ୍ IX ଙ୍କ ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସର ସାମାଜିକ, ରାଜନୈତିକ ଓ ଧାର୍ମିକ ପରିବେଶକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। ଇତିହାସର ଏହି ସାରସଙ୍କ୍ଷେପ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତଥ୍ୟବହୁଳ।

> ପାପୀୟ ଅଧିକାରଦାବିରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା, ଯେତେବେଳେ ଏକାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ପୋପ୍ ଗ୍ରେଗୋରୀ ସପ୍ତମ ରୋମୀୟ କଳିସିଆର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଘୋଷଣା କଲେ। ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏରେ ଏହା ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ, କଳିସିଆ କେବେ ଭୁଲ କରିନଥିଲା, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରମତେ ସେ କେବେ ଭୁଲ କରିବି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସେହି ଦାବି ସହ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇନଥିଲା। ଗର୍ବିତ ପୋଣ୍ଟିଫ୍ ରାଜାଧିରାଜମାନଙ୍କୁ ପଦଚ୍ୟୁତ କରିବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ଦାବି କଲେ, ଏବଂ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ, ସେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିବା କୌଣସି ରାୟକୁ କାହାରି ଦ୍ୱାରା ପଲଟାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପଲଟିବା ତାଙ୍କର ବିଶେଷାଧିକାର ଥିଲା।
>
> "ଏହି ଅଭ୍ରାନ୍ତତାର ପକ୍ଷସମର୍ଥକଙ୍କ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ସ୍ୱଭାବର ଏକ ଚମତ୍କାର ଉଦାହରଣ ଜର୍ମାନ ସମ୍ରାଟ୍ ହେନ୍ରୀ ଚତୁର୍ଥଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବହାରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ପୋପଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅବହେଳା କରିବାର ସାହସ କରିଥିବାରୁ, ଏହି ସମ୍ରାଟଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚବହିଷ୍କୃତ ଏବଂ ସିଂହାସନଚ୍ୟୁତ ଘୋଷିତ କରାଗଲା। ନିଜ ରାଜକୁମାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହେବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଧମକରେ ଭୀତ ହୋଇ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପୋପୀୟ ଆଦେଶ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲା, ହେନ୍ରୀ ରୋମ ସହିତ ସମ୍ମିଳନ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କଲେ। ନିଜ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ଜଣେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦାସଙ୍କ ସହିତ ସେ ଶୀତ ଋତୁର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଆଲ୍ପସ୍ ପର୍ବତ ଅତିକ୍ରମ କଲେ, ଯେଣ୍ଡିକି ସେ ପୋପଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ନମ୍ର କରିପାରନ୍ତି। ଗ୍ରେଗୋରୀ ଯେ କୋଟକୁ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲେ, ସେଠାକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପାହାରାଦାରମାନଙ୍କ ବିନା ଏକ ବାହ୍ୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ନେଇଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେଠାରେ, ଶୀତ ଋତୁର କଠୋର ଶୀତରେ, ମୁଣ୍ଡ ଖୋଲା, ପାଦ ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ଏବଂ ଦୟନୀୟ ପୋଷାକରେ, ସେ ପୋପଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ୍ ପାଇବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କଲେ। ସେ ତିନି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପବାସ କରି ଏବଂ ପାପସ୍ୱୀକାର କରି ରହିବା ପରେ ମାତ୍ର, ସେହି ପୋଣ୍ଟିଫ୍ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷମା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନମିଲେ। ତଥାପି, ସେହି କ୍ଷମା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏହି ଶର୍ତ୍ତରେ ଦିଆଗଲା ଯେ, ରାଜତ୍ୱର ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ପୁନର୍ବାର ଧାରଣ କରିବା କିମ୍ବା ରାଜଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସମ୍ରାଟ୍ ପୋପଙ୍କ ଅନୁମୋଦନର ଅପେକ୍ଷା କରିବେ। ଏବଂ ନିଜ ବିଜୟରେ ଉଲ୍ଲସିତ ଗ୍ରେଗୋରୀ ଗର୍ବ କରି କହିଲେ ଯେ, ରାଜାମାନଙ୍କର ଗର୍ବକୁ ଦମନ କରିବା ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ।" The Great Controversy, 57.

ଗ୍ରେଗୋରି ସପ୍ତମ "ଅଭ୍ରାନ୍ତତାର ସମର୍ଥକ" ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଦାବିକୁ ପିଉସ ନବମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଧିକାରିକ ମତବାଦ (ଡଗ୍ମା) ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇନଥିଲା; ସେହି ପିଉସ ନବମ ପ୍ରଥମ ଭାଟିକାନ ପରିଷଦରେ ସେହି ମୂର୍ଖତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାବିକୁ ସ୍ଥାପିତ ମତବାଦରେ ପରିଣତ କଲେ। ଏହି ମତବାଦ ୧୮ ଜୁଲାଇ, ୧୮୭୦ ରେ ପାସ୍ ହୋଇଥିଲା, ଏକ ଶତ ପଞ୍ଚାଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ, ସେହି ଦିନରେ ହିଁ, ଯେଦିନ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଘଟିଥିଲା।

ଇତିହାସ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା ଶିକ୍ଷାଦାୟକ ତାହା ହେଉଛି, ପିଉସ୍ IX ପ୍ରଥମ ଭାଟିକାନ ପରିଷଦକୁ ସଂଗଠିତ କରି, ନିଜର ଅଭ୍ରାନ୍ତତା-ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ କାର୍ଯ୍ୟକରୀ କଲାବେଳେ, ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ଯାହାକୁ "ଆଧୁନିକତାବାଦ" ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା ତାହା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଘୃଣାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା। ଏହା ଏହି ଧାରଣାରେ ନିହିତ ନଥିଲା ଯେ, ବାଇବେଲୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଜ୍ଞାୟିତ କରିବା ସମୟରେ ଜଣେ ପୋପ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କରିପାରିବେ ନାହିଁ; ବରଂ ଏହା ଫ୍ରେଞ୍ଚ ବିପ୍ଳବ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ପ୍ରଭାବ ପ୍ରତି ପାପାତନ୍ତ୍ରୀୟ ବିରୋଧର ଏକ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଥିଲା। ଏହା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା "ସାମ୍ୟବାଦ" ନାମରେ ପରିଚିତ ହେବ, ତାହାର ବିରୋଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା।

ଫ୍ରେଞ୍ଚ ବିପ୍ଳବ ୟୁରୋପୀୟ ଜାତିମାନଙ୍କର ଶାସନ-ସଂରଚନାରେ ଏକ ମହା ଉଥଳାପାଥଳା ଆଣିଥିଲା, ବିଶେଷକରି ସେହି ରାଜତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତି ଗଭୀର ଘୃଣା ସହିତ, ଯାହା ପାପାତ୍ୱ ଅଟେ। ଏହା ଏକ ଇଟାଲୀୟ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ବିଦ୍ରୋହ ଥିଲା, ଯାହା ସାମୟିକ ଭାବେ ପାଇଅସ୍ IX ଓ ତାଙ୍କର ଦକ୍ଷିଣହସ୍ତ ସହଚରଙ୍କୁ ରୋମରୁ ହଟାଇଦେଇଥିଲା। ଫ୍ରେଞ୍ଚ ବିପ୍ଳବ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ବିଭିନ୍ନ ଦାର୍ଶନିକ ଧାରାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା "ଆଧୁନିକତାବାଦ" ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଥିଲା, ସେହିଥିଲା ପାଇଅସ୍ IXଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ; ଏବଂ ତାଙ୍କର ନିର୍ଭ୍ରାନ୍ତତାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପୋପଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଫ୍ରେଞ୍ଚ ବିପ୍ଳବରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଆଧୁନିକତାବାଦୀ ଧାରଣାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦାବିକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ରଚିତ ହୋଇଥିଲା।

ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ଚାଳିଶତମ ପଦ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ, 1798 ମସିହାରେ ଦକ୍ଷିଣର ରାଜା (ନାସ୍ତିକ ଫ୍ରାନ୍ସ) ଉତ୍ତରର ରାଜାଙ୍କୁ (ପାପତନ୍ତ୍ରକୁ) ଘାତକ ଆଘାତ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା।

ପିୟୁସ ନବମଙ୍କର ଅଭ୍ରାନ୍ତତା-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦାନିଏଲ ଏଗାରୋର ଚାଳିଶତମ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଯୁଦ୍ଧ ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ଥିଲା; ଏବଂ 1867 ମସିହାର ଶେଷ ଅଂଶରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପିୟୁସ ନବମ ପ୍ରଥମ ଭାଟିକାନ ପରିଷଦ, ଯାହା ଭାଟିକାନ 1 ନାମରେ ପରିଚିତ, ଆହ୍ୱାନ କଲେ, ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେ ପୋପ କାଥୋଲିକ ଧର୍ମର ମୁଣ୍ଡ ଏବଂ 533 ମସିହାରେ ଜଷ୍ଟିନିଆନଙ୍କ ଆଜ୍ଞାପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା, ସେପରି କାଥୋଲିକ ଧର୍ମ ସମସ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରାଯାଉ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଟିକାନ ପରିଷଦ, ଯାହା ଭାଟିକାନ II ନାମରେ ମଧ ପରିଚିତ, 1962 ରୁ 1965 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହା କାଥଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚର ଇତିହାସରେ ଏକ ସ୍ମରଣୀୟ ଘଟଣା ଥିଲା ଏବଂ ଆଧୁନିକ କାଳର ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସାର୍ବଜନୀନ ପରିଷଦମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଥିଲା। ଏହି ପରିଷଦ ପୋପ୍ ଜନ୍ XXIIIଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଆହୂତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 1963 ମସିହାରେ ଜନ୍ XXIIIଙ୍କ ଦେହାବସାନ ପରେ ପୋପ୍ ପଲ୍ VIଙ୍କ ପୋଣ୍ଟିଫିକେଟ୍ ସମୟରେ ଜାରି ରହିଥିଲା। ଏହି ଦୁଇ ପରିଷଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ।

ପ୍ରଥମ ସଭାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ପୋପଙ୍କର ଯାହାକୁ "ପ୍ରାଧାନ୍ୟ" ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତାହା ସ୍ଥାପନ କରିବା; ଅର୍ଥାତ୍ ପୋପ ହେଲେ ଚର୍ଚ୍ଚର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶାସକ, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ପାଳକ, ଯିଏ ବିଶ୍ୱାସର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ। ତାଙ୍କର ଅଧିକାରରେ ଡଗ୍ମାଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଭାଷିତ କରିବା, ସିଦ୍ଧାନ୍ତସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଦେଶ ଜାରି କରିବା, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ନୀତିବୋଧ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟରେ ଅଧିକାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଘୋଷଣାମାନ କରିବା ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା, ଯାହା ପାପାଳ ଅଭ୍ରାନ୍ତତା ବୋଲି ପରିଚିତ। ଏଥିରେ ସମଗ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚ ଉପରେ ପୋପଙ୍କର ନ୍ୟାୟାଧିକାରସମ୍ପନ୍ନ ଅଧିକାର ମଧ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଯାହାରେ ବିଶପମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ଶକ୍ତି, ସାକ୍ରାମେଣ୍ଟମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା, ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରଶାସନକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ମଧ ରହିଛି।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଷଦର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା କଲିସିଆକୁ ଏକ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଏକତାମୂଳକ ସଂସ୍ଥାରେ ପୁନର୍ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରିବା। ସେହି ପରିଷଦମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ପ୍ରସ୍ତାବ ଥିଲେ। ରକ୍ଷଣଶୀଳ ପ୍ରଥମ ପରିଷଦକୁ ଉଦାରପନ୍ଥୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଷଦ ବିରୋଧ କରିଥିଲା। ସେହି ଦୁଇଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ରାତି ଓ ଦିନ ପରି ଏତେ ଭିନ୍ନ ଥିଲେ, ଏବଂ ଫାତିମାର ତିନୋଟି ରହସ୍ୟ ସହ ଯାହାକୁ ଅର୍ପିତ କରାଯାଇଛି ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଏହି ଦୁଇ ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଏକ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

ଏହି ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେ ଣୀକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ, ଯେଉଁମାନେ Pius IX ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ପ୍ର ାଥମ୍ୟ କୁ ଧାରଣ କରନ୍ତ ି, ଏବଂ ସେହି ଶ୍ରେ ଣୀକୁ "ଧଳା ପୋପ," "ଭଲ ପୋପ," କିମ ୍ବା "ଭଲ ବିଶପ୍" ବୋଲି କୁହାଯାଏ; ଓ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେ ଣୀ,

ଯାହା Vatican II ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ସେମାନେ "କଳା ପୋପ," କିମ୍ବା "ମନ୍ଦ ପୋପ," କିମ୍ବା "ମନ୍ଦ ବିଶପ୍" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହେଉଛନ୍ତି। ଏହି ଦୁଇଟି ରାଜନୈତିକ ଧାରଣାର ବିବାଦ ତାହାବେଳେ ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ପର୍ତ୍ତୁଗାଲର Fatima ନଗରରେ ଅବସ୍ଥିତ Fatima ର ଅଦ୍ଭୁତ ଘଟଣାର ତୀର୍ଥସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତି। ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାବେଳେ, ପଥଚଲା ମାର୍ଗଟି ଏପରି ଭାବେ ରଖାଯାଇଛି ଯେ, ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ କଳା ପୋପଙ୍କର ପ୍ରତିମା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ ଧଳା ପୋପଙ୍କର ପ୍ରତିମା ରହିଛି।

ଏହି ପରି, ଯେ ମଣିଷଟି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ପୁସ୍ତକରେ "ହିଟଲରଙ୍କ ପୋପ" ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ ହେବେ, ତାହାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରର ଏହା ଏକ ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ, ଯେ ତାଙ୍କର ମୂଳ ଆଧୁନିକତାବାଦ (ଦକ୍ଷିଣର ରାଜା) ଓ ପୋପୀୟ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ (ଉତ୍ତରର ରାଜା) ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସଂଘର୍ଷ ସହ ଅବିଛିନ୍ନ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ।

ଏହା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଯେ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଆମେ ବିଚାର କରୁଛୁ, ତାହାର ଲେଖକ ରୋମାନ କାଥଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ସଦସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଜଣେ କାଥଲିକ ଥିଲେ; ଏବଂ ସେହି ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଘୋଷିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ପୋପ୍ ହିଟଲର୍, ନାଜିମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଇହୁଦୀମାନଙ୍କ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଘଟିଥିବା ହୋଲୋକଷ୍ଟରେ କୌଣସି ଦୋଷଭାଗିତା ରଖିଥିଲେ ବୋଲି ଯେ ଦାବି କରାଯାଇଥାଏ, ତାହା ଉପରେ ଆଲୋକ ପାତ କରିବା। କର୍ନୱେଲ୍ ଯେତେବେଳେ ପାଇଉସ୍ ଦ୍ୱାଦଶଙ୍କ ପିତାମହଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥା କହନ୍ତି—ଯିଏ ଭାଟିକାନ୍ 1 ପରିଷଦକୁ ଆୟୋଜନ କରାଇଥିବା ଦକ୍ଷିଣହସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ—ସେହି ଇତିହାସରେ ହିଁ ଦକ୍ଷିଣର ରାଜାମାନଙ୍କ ଓ ଉତ୍ତରର ରାଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘର୍ଷର ଇତିହାସ ଅଭିନିତ ହେଉଛି। "ରିପବ୍ଲିକାନିଜ୍ମ" ବିପ୍ଳବ ଯେତେବେଳେ ଇଟାଲୀକୁ ପହଞ୍ଚିଲା, ପ୍ରାୟ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇଟାଲୀୟମାନେ ପାଇଉସ୍ ନବମଙ୍କୁ ରୋମ ନଗରୀରୁ ବାହାର କରିଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେଥିଠାରୁ, ସେ ପୁନଃ ଫେରିଆସିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ପାପାସୀ ଯାହାକି କେବେ ମାତ୍ର ନିଜ ଅଧୀନରେ ରଖିପାରିଛି, ସେହା ହେଉଛି ଏକଶେ ଦଶ ଏକର ଭୂମି, ଯାହା "ଭାଟିକାନ୍ ସିଟି" ନାମରେ ପରିଚିତ।

ସେ ଭାଟିକାନକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିଥିବା ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ଫ୍ରେଞ୍ଚ ସେନାବଳର ସହାୟତା ଏବଂ କୁଖ୍ୟାତ ଯିହୂଦୀ ବ୍ୟାଙ୍କର ରୋଥସ୍ଚାଇଲ୍ଡମାନଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହୀତ ଏକ ଋଣ। ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ହୋଲୋକଷ୍ଟରେ ପାପାସଭାର ସହଭାଗିତାକୁ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ଭାବେ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କ୍ରୁଶବିଧାନ ପରଠାରୁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ୟୁରୋପର ମନୋଭାବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ମୌଳିକ ବୁଝାମଣା ଆବଶ୍ୟକ। ପୁସ୍ତକଟି ସୂଚନା କରେ ଯେ ଯିହୂଦୀବିରୋଧିତା ଏବଂ ଜାତିବାଦ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ମନୋଭାବ; ଏହା ଦାବି କରେ ଯେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହିଟଲରଙ୍କ ଘୃଣା ଜାତିବାଦୀ ଥିଲା, କାରଣ ହିଟଲର ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ମାନବଜାତିର ଏକ ନିମ୍ନତର ଶ୍ରେଣୀ ଭାବେ ଦେଖୁଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀବିରୋଧିତା ହେଉଛି ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ଏହି କାରଣରେ ଘୃଣା କରିବା ଯେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ। ସେମାନେ ଉଭୟେ ଏକେଇ କି, କିମ୍ବା ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଦୁଇଟିର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଦୁରବସ୍ଥାର ବାସ୍ତବତାକୁ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ।

ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଆଜି ଆମେରିକାରେ "ଗେଟୋ" ଶବ୍ଦଟି ବ୍ୟବହୃତ ହେଲେ, ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଏହାକୁ ସହରର ଦରିଦ୍ର, ଜର୍ଜରିତ ଅଞ୍ଚଳର ପରିଭାଷା ବୋଲି ଭାବନ୍ତି। କିନ୍ତୁ "ଗେଟୋ" ପଦଟିର ମୂଳ ଅର୍ଥ ଥିଲା ଏକ ସହରର ଏମିତି ଏକ ଖଣ୍ଡ, ବିଶେଷକରି ଇଟାଲୀର ଭେନିସରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟଯୁଗ ସମୟରେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ବାଧ କରି ରହିବାକୁ ପଡୁଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଗେଟୋ 1516 ମସିହାରେ ଭେନିସରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଭେନେସିଆନ୍ ରିପବ୍ଲିକ୍ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ସହରର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳରେ ସୀମିତ କରିଦେଇଥିଲା, ଯାହା "geto nuovo" (new foundry) ନାମରେ ପରିଚିତ ଥିଲା, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ସେହିଟି "ଗେଟୋ" ନାମରେ ପରିଚିତ ହେଲା।

ମଧ୍ୟଯୁଗ ସାରା ଇଉରୋପରେ, ଯେହୁଦୀମାନେ କେଉଁଠି ବାସ କରିପାରିବେ ଏବଂ କେଉଁ କେଉଁ ବୃତ୍ତିରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇପାରିବେ, ସେ ବିଷୟରେ କଟକଣା ଲାଗୁ ଥିଲା। ଏହି କଟକଣାଗୁଡ଼ିକ ଯେହୁଦୀବିରୋଧୀ ମନୋଭାବର ପୁରାତନ ପରିଭାଷା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ଯାହା ଏହି ବିଶ୍ୱାସକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା ଯେ ଯେହୁଦୀମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସିଥିବା ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟା ସେମାନଙ୍କ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେମାନେ ନିଜେ ଆଣିଥିଲେ।

ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ଏହା ଏକ ସ୍ଥାପିତ ପରମ୍ପରା ଥିଲା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଧନ ଧାର ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଧାର ଉପରେ ସୁଦ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ଯିହୁଦୀମାନେ ସେହି ନିଷେଧରୁ ମୁକ୍ତ ଥିଲେ, ଏବଂ ଧନ ଧାର ଦେବା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିଥିବା ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ରଥସ୍ଚାଇଲ୍ଡ ପରିବାର ପରି ଯିହୁଦୀ ବ୍ୟାଙ୍କରମାନେ, ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କେଉଁ ବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଥିଲା ତାହା ଉପରେ ଥିବା ଆଇନଗତ ନିଷେଧମାନଙ୍କ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ମୁଦ୍ରା-ବିନିମୟକାରୀ ହୋଇଥିଲେ। ପାଇଉସ IXଙ୍କୁ ଭାଟିକାନକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ଧନର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଲାବେଳେ, ରୋମ ନଗରୀ ଉପରେ ଆଉ ଶାସନ ନ କରିପାରିବାର ତାଙ୍କର ହତାଶା, ଧନ ପାଇଁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା।

ରୋମରୁ ତାଙ୍କୁ ବଳପୂର୍ବକ ବାହାର କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ, ପାୟୁସ୍‌ନବମ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଏବଂ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଚର୍ଚ୍ଚର ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ଦୁଇଟି ଶିବିରମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିବା ପ୍ରତୀତ ହୁଏଥିଲେ। ସେହି ଦୁଇ ଶିବିରରେ ଗୋଟିଏର ମତ ଥିଲା ଯେ, ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଯାହା କିଛି ଘଟୁ, ସେମାନେ କେବଳ ନିଜେମାନେ ଯାହାର ଯୋଗ୍ୟ, ତାହାହିଁ ପାଉଛନ୍ତି; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶିବିରଟି ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କିଛି ମାତ୍ରାରେ କୃପା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ପ୍ରବଣ ଥିଲା। ପାୟୁସ୍‌ନବମ ତାଡ଼ି ଦେଇବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ଭାଟିକାନକୁ ଫେରିଲେ, ନିର୍ବାସନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଯେ କୃପା କେବେ କେବେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ତାହା ପୁଣି କେବେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ନାହିଁ। ନିର୍ବାସନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ରୋମ ସହରର ଗେଟୋକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ପୁନରାଗମନ ପରେ ସେ ପୁନର୍ବାର ଗେଟୋକୁ ସ୍ଥାପନା କଲେ, ଏବଂ ନିଜର ଆର୍ଥିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଉପରେ କର ଲାଗୁ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ପୋପ୍ ପିଉସ୍ ନବମଙ୍କର ଡାହାଣ-ହାତ ସହଯୋଗୀ ଥିଲେ ମାର୍କାଣ୍ଟୋନିଓ ପାଚେଲ୍ଲି, ଯିଏ ହିଟଲରଙ୍କ ପୋପଙ୍କର ପିତାମହ ଥିଲେ। ସେ ଏମିତି ଏକ ବିଶେଷ ଶ୍ରେଣୀର ଆଇନଜୀବୀମାନଙ୍କର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ପାପାସୀଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିଲେ। ତାଙ୍କର ପୁଅ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକେ ଅଭିଜାତ ଶ୍ରେଣୀର ଆଇନଜୀବୀମାନଙ୍କ ଅଂଶ ହେଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ପୌତ୍ର ମଧ୍ୟ, ଯିଏ ଶେଷରେ ହିଟଲରଙ୍କ ପୋପ୍ ହେବେ। ପୁସ୍ତକଟି ଇଉଜେନିଓ ପାଚେଲ୍ଲିଙ୍କ ପିତାମହ, ତାଙ୍କର ପିତା, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଯୁବକାଳ ଓ ଶିକ୍ଷାର ଇତିହାସ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ, ପାଚେଲ୍ଲି ପାପାସୀ ପାଇଁ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବାବେଳେ ଯେ ପଦବୀ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ତାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ। ଜଣେ ଆଇନଜୀବୀ ଭାବେ, ପାପାସୀଙ୍କ ଅଭିଜାତ ଆଇନଜୀବୀ ବଂଶରୁ ଅବତରିତ ହୋଇ, ତାଙ୍କୁ ଏକ ଏମିତି ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଚୁକ୍ତିପତ୍ରରେ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ‘କନକର୍ଡ’ ବୋଲି କୁହାଯାଏ। 1901 ମସିହାରେ ପାଚେଲ୍ଲିଙ୍କୁ ପୋପୀୟ ରାଜ୍ୟ ସଚିବାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଆଣାଯାଇଥିଲା।

ପାଚେଲ୍ଲି ଜାତିଗୁଡ଼ିକଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରେରିତ ଦୂତ ହେଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବେ, ପାଚେଲ୍ଲି ସେହି ବୈଧ ସଂସ୍ପର୍ଶ-ବିନ୍ଦୁ ହେଲେ, ଯାହା ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନଙ୍କ ଓ ପାପାସନ୍ତାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବ୍ୟଭିଚାରକୁ ପରିଣତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଗଲା। 1903 ମସିହାରେ, ପାଇଅସ୍ X ପୋପ୍ ଭାବେ ରାଜ୍ୟାଭିଷିକ୍ତ ହେଲେ। ସତ୍ୱରେ ସେ “ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ବିଷ” ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଯାହା “ଆପେକ୍ଷିକତାବାଦ ଓ ସନ୍ଦେହବାଦ” କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲା। ପାଇଅସ୍ Xଙ୍କ “ଆଧୁନିକତାବାଦ” କୁ ନିର୍ମୂଳ କରିବାର ପ୍ରୟାସକୁ ଯେ ମଣିଷ ଚାଳନା କରୁଥିଲେ, ସେହେଲେ ଉମ୍ବେର୍ଟୋ ବେନିଞ୍ଜି, ଯିଏ ପାଚେଲ୍ଲିଙ୍କ ସହିତ ସେହି ଏକେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ କାମ କରୁଥିଲେ। ବେନିଞ୍ଜି ଏକଥର ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଇତିହାସବିଦ୍ଵାନଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଦଳ ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଏମିତି ଲୋକ, ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ “ଇତିହାସ କେବଳ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ବାନ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନିରାଶାପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେଷ୍ଟା ମାତ୍ର। ଏପରି ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ଅଛି: ଇନ୍କ୍ୱିଜିସନ୍!” ବେନିଞ୍ଜିଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ଯେକୌଣସି ଇତିହାସବିଦ୍ ଯଦି ଫରାସୀ ବିପ୍ଳବରୁ ଆସିଥିବା ଧାରଣାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଳ୍ପମାତ୍ର ସହାନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ବୋଲି ସେ ମନେ କରୁଥିଲେ।

ଆଧିକାରିକ ଭାବେ, ବେନିନୀ ପାପାସନର ପ୍ରଚାର-ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଅନାଧିକାରିକ ଭାବେ ସେ ଏକ ଗୁପ୍ତଚର ଜାଲକୁ ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଦକ୍ଷିଣର ରାଜାଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ “ଆଧୁନିକତାବାଦ” ପ୍ରତି କୌଣସି ସହାନୁଭୂତି ରଖୁଥିବା କୌଣସି କାଥଲିକଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା। ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, 1910 ମସିହାରେ, ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଏମିତି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା, ଯାହା ପାପାସନର କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ “ଆଣ୍ଟି ମଡର୍ନିଷ୍ଟ ଶପଥ” ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଏକ ଶପଥ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଲା। ଏହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ ଅଛି। ଭାଟିକାନରେ ନିଯୁକ୍ତି

ପାଇବା ପାଇଁ, ତୁମେ ଆଧୁନିକତାବାଦୀ ଧାରଣାମାନଙ୍କ ପ୍ର ତି ଘୃଣାର ଶପଥ ନେବାକୁ ପଡେ, ଯାହାକୁ ଆଜି ଆମେ କମ୍ୟୁ ନିଷ୍ଟ ଧାରଣା ବୋଲି କହିବୁ।

କ୍ରୋନୱେଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାରରେ, ଆବରଣପତ୍ରର ଭିତର ପୃଷ୍ଠାରେ ଏପରି ଲେଖାଯାଇଛି: "ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରଥମ ଦଶକରେ, ଭାଟିକାନର ଜଣେ ଦୀପ୍ତିମାନ ଯୁବ ଆଇନଜୀବୀ ଭାବେ, ପାଚେଲି ଅଭୂତପୂର୍ବ ପୋପୀୟ ଶକ୍ତିର ଏକ ଧାରଣାଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗଢ଼ି ତୋଳିବାରେ ସହାୟତା କରିଥିଲେ; 1920 ଦଶକ ଅବଧିରେ ସେ ଜର୍ମାନୀରେ ଶକ୍ତି ଥୋପିବା ପାଇଁ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ବ୍ଲାକମେଲର ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ। 1933 ମସିହାରେ, ହିଟ୍ଲର ତାଙ୍କର ସର୍ବଥା ଉପଯୁକ୍ତ ଆଲୋଚନା-ସହଭାଗୀ ହେଲେ ଏବଂ ଏକ ସନ୍ଧି ସ୍ଥାପିତ ହେଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କାଥଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଧାର୍ମିକ ଓ ଶିକ୍ଷାଗତ ସୁବିଧା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହାର ବଦଳରେ କାଥଲିକମାନଙ୍କୁ ସାମାଜିକ ଓ ରାଜନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ପଛଘୁଞ୍ଚିବାକୁ ହୋଇଥିଲା। ରୋମରୁ ଥୋପାଯାଇଥିବା ରାଜନୈତିକ କାଥଲିକବାଦର ଏହି 'ସ୍ୱଇଚ୍ଛିକ' ପଦତ୍ୟାଗ ନାଜିବାଦର ଉଦୟକୁ ସହଜ କରିଥିଲା।"

୧୪ ଜୁଲାଇ, ୧୯୩୩ ତାରିଖରେ ହୋଇଥିବା ଏକ ମନ୍ତ୍ରିସଭା ସଭାରେ, ସେହି ମାସରେ ଆଡୋଲ୍ଫ ହିଟ୍ଲର ନିଜ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ନାଜିମାନଙ୍କ ସହ ପାଚେଲି ଯେ ସମ୍ମତିପତ୍ର ରଚନା କରିଥିଲେ, ତାହା ଜର୍ମାନୀକୁ "ଏକ ବିଶ୍ୱାସର କ୍ଷେତ୍ର.... ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଯେହୁଦୀତ୍ୱ ବିରୋଧରେ ବିକାଶଶୀଳ ସଂଘର୍ଷରେ" ସୃଷ୍ଟି କରିଦେଇଥିଲା।

କର୍ନୱେଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକଟି କାଥଲିକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଲଭାବେ ଗ୍ରହୀତ ହୋଇନଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ ଏହି ପ୍ରମାଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ପାଚେଲି ହିଁ ସେହି ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ଥିଲେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ହିଟ୍ଲର ଶକ୍ତିରେ ଉଦୟ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲା, କାରଣ ଜର୍ମାନୀରେ କାଥଲିକମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକାଂଶ ଥିଲା। ପାଚେଲି ଏମିତି ଏକ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯାହା ୧୯୩୩ ଠାରୁ ଆଗକୁ କାଥଲିକ ପ୍ରକାଶନ ଗୃହ, କାଥଲିକ ସମ୍ବାଦ ସଂସ୍ଥାମାନେ ଏବଂ କାଥଲିକ ବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କୁ ହିଟ୍ଲରଙ୍କ ଦିଗନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ମଧ୍ୟ କହିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲା। ପୁସ୍ତକଟି ପାଚେଲିଙ୍କ ସ୍ପଷ୍ଟ ଇହୁଦୀବିରୋଧୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କରେ; ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ପୋପ ହୋଇଥିଲେ। ପୁସ୍ତକଟିରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ଐତିହାସିକ ସ୍ରୋତମାନଙ୍କ ଆଧାରରେ କମ୍ ସେ କମ୍ ତିନୋଟି ବିଷୟ ସ୍ଥାପିତ କରିହେବ।

ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଉତ୍ତରର ରାଜା ଓ ଦକ୍ଷିଣର ରାଜାଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ, ଯାହା ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ସେହି ଯୁଦ୍ଧରେ ଶତ୍ରୁମାନେ ହେଲେ ନାସ୍ତିକତା ବିରୁଦ୍ଧରେ କାଥଲିକଧର୍ମ, କମ୍ୟୁନିଜମ୍ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପୋପ। ଅନ୍ୟ ବିଷୟଟି ହେଉଛି, ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ପୋପ ନାସ୍ତିକତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଜର ପ୍ରତିନିଧି ସେନା ଭାବେ ନାଜିବାଦକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ, ଯେପରି 1989 ମସିହାରେ ସେ ସୋଭିଏତ ସଂଘର ନାସ୍ତିକତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଜର ପ୍ରତିନିଧି ସେନା ଭାବେ ଧର୍ମତ୍ୟାଗୀ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଧର୍ମକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ। ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଫାତିମାର ଅଦ୍ଭୁତ ଘଟଣାରୁ ଉଦ୍ଭବିତ ହୋଇଥିବା ଶୟତାନୀୟ ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଓ ବାହ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗଠନକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

ଦାନିଏଲ ୧୧ର ଏକାଦଶ ଓ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ରାଫିଆର ସୀମାରେଖା-ଯୁଦ୍ଧ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଉକ୍ରେନରେ ଚାଲୁଥିବା ସୀମାରେଖାର ଯୁଦ୍ଧକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ କରେ। ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଦ୍ଧଟି ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଉଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ ଥିଲା; ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକ୍ସି ଯୁଦ୍ଧ, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରକ୍ସି ସେନାବଳ ମାରଣାତ୍ମକ ସଂଘର୍ଷରେ ଜଡିତ ଅଛନ୍ତି। ରାଫିଆ ସୀମାରେଖା-ଯୁଦ୍ଧକୁ ଉତ୍ତରର ରାଜା ଓ ଦକ୍ଷିଣର ରାଜାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘଟୁଥିବା ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରେ, କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଶିଖାଏ ଯେ, ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ଆଇନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଟାୟରର ବେଶ୍ୟା ଭୁଲିଯାଇଛି, ଯେଜେବେଲ ସାମରିଆରେ ଅଛି, ଏବଂ ହେରୋଦିଆସ ହେରୋଦଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନ ଆସରକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଥିଲା। ବର୍ତ୍ତମାନ ଇତିହାସରେ ଉତ୍ତରର ରାଜାଙ୍କ ଭୂମିକା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେହି ତିନିଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି, ସେ ପର୍ଦ୍ଦାର ପଛରେ ରହି ସୂତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଟାଣୁଛି। ସେ ଭୁଲିଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଘଟୁଥିବା ଉଷ୍ଣ ଯୁଦ୍ଧ, ପ୍ରକ୍ସି ଯୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଶୀତ ଯୁଦ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କର ପ୍ରକ୍ସି ସେନାବଳ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୁଏ।

ରୁସିଆ ହେଉଛି ଦକ୍ଷ ିଣର ରାଜା, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତ ମାନ ସେ ଏକ ସୀମାନ୍ତ -ଯୁଦ୍ଧ ରେ ଜଡିତ ଅଛି, ଯାହାକୁ ପଶ୍ଚ ିମୀ ଜଗତର ଗେ ଲ୍ଲବାଲିଷ୍ଟ ମାନେ—ପ୍ର ଥମେ ଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ର ପ୍ର ଗତିଶୀଳ ଡେମୋକ୍ର ାଟମାନେ ଏବଂ RINO (ନାମମାତ୍ର ରିପବ ି୍ଲକାନ) ରିପବ ି୍ଲକାନମାନେ—ଅର୍ଥସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଆସୁଛନ୍ତ ି। ଯେତେବେଳେ ଦାନିୟେଲ ୧୧ର ଚାଳିଶତମ ପଦରେ

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଉତ୍ତରର ରାଜାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ସେନା ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଉଛି ସାମରିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀତା ଏବଂ ଆର୍ଥିକ ଶକ୍ତି। ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଉକ୍ରେନରେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାଧନ କରୁଛି, ଯାହା ସେ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ କରିଥିଲା—ରୁସିଆ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପୋପଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା; ଏବଂ ଭୂମିସ୍ତରରେ ଉକ୍ରେନକୁ ସୁରକ୍ଷା କରୁଥିବା ପ୍ରତିନିଧି ସେନା ନାଜି-ସମର୍ଥକମାନେ ସହ ଏତେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ପ୍ରମୁଖ ଧାରାର ଗଣମାଧ୍ୟମମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରୁନାହାନ୍ତି। ରୋମ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପ୍ରତିନିଧି ସେନାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି, ଯେମାନଙ୍କୁ ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ଥିବା ସେହି ତୀବ୍ର ଯୁଦ୍ଧରେ, ଏବଂ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ, ରୁସିଆ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲା। ପୁସ୍ତକଟି ପଢନ୍ତୁ: Hitler’s Pope, the Secret History of Pius XII.

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

> "ଏହିପରି ଭାବରେ, ଯେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟତ ଯୁଗଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ କଳିସିୟାର ଇତିହାସ ପ୍ରିୟ ଯୋହନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଘାଟିତ କରିବାକୁ ଈଶ୍ୱର ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ 'ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ସଦୃଶ ଜଣେ'ଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରି, ଯିଏ ସାତଟି କଳିସିୟାଙ୍କ ପ୍ରତୀକ ଥିବା ପ୍ରଦୀପସ୍ତମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଓ ଯତ୍ନ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଆଶ୍ୱାସନ ଦେଲେ। ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହ କଳିସିୟାର ଶେଷ ମହାସଂଘର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଦେଖାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଶେଷ ବିଜୟ ଓ ମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା। ସେ କଳିସିୟାକୁ ପଶୁ ଓ ତାହାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସହ ମାରାତ୍ମକ ସଂଘର୍ଷରେ ଆଣାଯାଇଥିବା ଦେଖିଲେ, ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଦଣ୍ଡଭୟରେ ସେହି ପଶୁର ଉପାସନାକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇଥିବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲେ। କିନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧର ଧୂଆଁ ଓ କୋଳାହଳର ପରେ ଚାହିଁ, ସେ ମେଷଶାବକଙ୍କ ସହ ସିଓନ ପର୍ବତ ଉପରେ ଥିବା ଏକ ସମୂହକୁ ଦେଖିଲେ, ଯାହାଙ୍କ କପାଳରେ ପଶୁର ଚିହ୍ନର ପରିବର୍ତ୍ତେ 'ପିତାଙ୍କ ନାମ ଲିଖିତ' ଥିଲା। ଏବଂ ପୁଣି ସେ ଦେଖିଲେ, 'ଯେମାନେ ପଶୁଠାରୁ, ତାହାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିଠାରୁ, ତାହାର ଚିହ୍ନଠାରୁ, ଏବଂ ତାହାର ନାମର ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ବିଜୟୀ ହୋଇଥିଲେ, ସେମାନେ କାଚର ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବୀଣାମାନ ଧାରଣ କରି,' ଏବଂ ମୋଶା ଓ ମେଷଶାବକଙ୍କ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ।"
>
> "ଏହି ପାଠଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଉପକାର ପାଇଁ ଅଟେ। ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏମିତି ଏକ ସମୟ ସଂନିକଟରେ ଅଛି ଯାହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବ। ଜୀତୁନ ପର୍ବତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିବାକୁଥିବା ଭୟାବହ ବିଚାରମାନଙ୍କର ପୁନରୁକ୍ତି କରିଥିଲେ: 'ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧର କଥା ଏବଂ ଯୁଦ୍ଧର ଗୁଜବ ଶୁଣିବ।' 'ଜାତି ଜାତିର ବିରୋଧରେ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ରାଜ୍ୟର ବିରୋଧରେ ଉଠିବ; ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ, ମହାମାରୀ ଓ ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ। ଏସବୁ ବେଦନାର ଆରମ୍ଭମାତ୍ର।' ଯଦ୍ୟପି ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନଙ୍କର ଆଂଶିକ ପୂରଣ ଯିରୂଶାଲେମର ବିନାଶ ସମୟରେ ଘଟିଥିଲା, ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକ ସରାସରି ପ୍ରୟୋଗ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ରହିଛି।"
>
> "ଆମେ ମହାନ ଓ ଗମ୍ଭୀର ଘଟଣାବଳୀର ସୀମାନ୍ତରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛୁ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଶୀଘ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି। ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରରେ ଅଛନ୍ତି। ଶୀଘ୍ର ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତ ଜୀବିତଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତର ଆଗ୍ରହର ଏକ କାଳଖଣ୍ଡ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ଅତୀତର ବିବାଦବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ପୁନରୁଜ୍ଜୀବିତ ହେବ; ନୂତନ ବିବାଦବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଭବିତ ହେବ। ଆମର ଜଗତରେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅଭିନିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱପ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଦେଖିନାହାନ୍ତି। ଶୟତାନ ମାନବୀୟ ମାଧ୍ୟମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି। ସଂବିଧାନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ରବିବାର ପାଳନକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଇନ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବାରେ ଯେମାନେ ପ୍ରୟାସରତ, ସେମାନେ ତାହାର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ ତାହା ଅତ୍ୟଳ୍ପ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି। ଏକ ସଙ୍କଟ ଆମ ଉପରେ ଏବେଇ ଆସିପହଞ୍ଚିଛି।"
>
> "କିନ୍ତୁ ଏହି ମହା ସଙ୍କଟକାଳରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିବାକୁ ନୁହେଁ। ଯିଶାୟ, ଯିହିଜେକଲ, ଏବଂ ଯୋହନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦର୍ଶନମାନଙ୍କରେ ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ, ପୃଥିବୀରେ ଘଟୁଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କ ସହ ସ୍ୱର୍ଗ କେତେ ନିକଟଭାବେ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଟେ, ଏବଂ ଯେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯତ୍ନ କେତେ ମହାନ। ଏହି ଜଗତ ଶାସକ ବିହୀନ ନୁହେଁ। ଆସନ୍ତା ଘଟଣାମାନଙ୍କର ଯୋଜନା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି। ସ୍ୱର୍ଗର ମହିମାମୟ ମହାରାଜା ଜାତିମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ, ତଥା ତାହାଙ୍କ କଳିସିଆର

କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ୁ ମଧ , ନିଜ ନିୟନ୍ତ୍ର ଣରେ ରଖିଛନ୍ତ ି।” Testimonies, volume 5, 752, 753.